

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S. M. L.**, so sídlom P., P.P., C. R., reg. č. H., zastúpeného JUDr. A. B., CSc. advokátom so sídlom M., X. B., proti žalovanému: **S. P. P.**, a. s., so sídlom M., X. B., zastúpeného Doc. JUDr. J. C., CSc., advokátom so sídlom Š., X. B., **o zaplataenie 350 000 000.- Kč s príslušenstvom zo zmeniek**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn.: 37Zm 415/1999, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 09. decembra 2009, č. k.: 5Obo/80/2009-1839, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

- 1) Zo spisového materiálu Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 37Zm 415/99 vyplýva táto chronológia sporu v právnej veci žalobcu: **S. M. L.**, so sídlom P., P., L., C. R. proti žalovanému: **S. P. P.**, a. s., M., X. B., o zaplataenie 350 000 000.- Kč s príslušenstvom zo zmeniek:
 - Prvé rozhodnutie bolo vydané vo forme zmenkového platobného rozkazu Krajským súdom v Bratislave dňa 17. mája 1999, č. k.: 37Zm 415/1999-41, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi 350 000 000.- Kč so 6 %

úrokom od 25. marca 1999 do zaplata, zmenkovú províziu vo výške 1 166 667.- Kč, náhradu súdneho poplatku 500 000.- Sk ako aj náhradu trov konania titulom náhrady trov právnej pomoci vo výške 817 000.- Sk (č. l. 41).

- Proti tomuto zmenkovému platobnému rozkazu podal žalovaný námietky (č. l. 42), v ktorých uviedol, že žalovaný vystavil 5 kusov vlastných zmeniek, ktorými mal zabezpečovať pohľadávku žalobcu. Z okolností prípadu vyplýva, že právny úkon je simulovaný, v rozpore s dobrými mravmi, nebol urobený vážne a zmenky nemali slúžiť na zabezpečenie pohľadávky, ale na prijatie finančného úveru v rozpore s devízovým zákonom a preto ide o absolútne neplatný právny úkon.
- Krajský súd v Bratislave prejednal námietky žalovaného, doplnil dokazovanie o navrhované dôkazy a rozsudkom zo 17. apríla 2000, č. k. 37Zm 415/1999-211 zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 37Zm 415/1999 zo 17. mája 1999 v celom rozsahu ponechal v platnosti (č. l. 232).
- Proti tomuto rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal odvolanie žalovaný po vyhlásení rozsudku dňa 17. apríla 2000 (č. l. 215), ktoré doplnil podaním z 05. júna 2000 (č. l. 246), pričom v odvolaní napadol prevedenie zmeniek žalobcu v rozpore s dohodnutým postupom, a že nešlo o zmenky zabezpečovacie, ale išlo o fingoovaný charakter týchto zmeniek.
- Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol o odvolaní žalovaného rozsudkom z 29. novembra 2001, č. k. 7Obo 182/2000-569 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, keď konštatoval, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny. Odvolací súd proti svojmu rozsudku pripustil dovolanie (č. l. 569).
- Žalovaný podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie (č. l. 583), ako dôvody uviedol vady odvolacieho konania podľa § 237 O. s. p., poukázal na fiktívnosť kauzálneho vzťahu a navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a zároveň navrhol zrušiť aj rozsudok súdu prvého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. októbra 2002 č. k.: ObdoV/13/2002 dovolanie žalovaného odmietol, keď dospel k záveru, že dovolateľom tvrdený dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. nie je daný (č. l. 686).
- Generálny prokurátor Slovenskej republiky podal mimoriadne dovolanie (č. l. 702) s návrhom, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho i prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, keďže išlo

o fiktívnosť kauzálneho vzťahu. Žalobca mal vedomosť o uzatvorení fiktívnych kúpnych zmlúv a napriek tomu, že zmenky mu boli zverené len do „úschovy“, sedem dní po ich prevzatí zabezpečil ich indosáciu na seba, hoci na to nemal právo. O prevode zmieniek rozhodli orgány žalobcu už pred ich vystavením. Konanie žalobcu preukazuje opodstatnenosť postupu súdu podľa § 17 zák. č. 191/1950 Zb. S fiktívnosťou zmluvných dokumentov súvisí aj otázka porušenia § 18 devízového zákona.

- Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozhodol o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora rozsudkom č. k. MObdoV/8/2002-819 dňa 19. júna 2003 tak, že rozsudok odvolacieho ako aj prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (č. l. 819)., keď dôvody uvedené v mimoriadnom dovolaní považoval za právne dôvodné.
- Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 19. decembra 2008, č. k.: 37Zm 415/1999-1686 vo veci rozhodol tak, že zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Bratislave č. k.: 37Zm 415/1999-41 zo 17. mája 1999 ponechal v platnosti v celom rozsahu (č. l. 1686), keď dospel k názoru, že kúpna zmluva a teda i všetky na ňu naväzujúce zmluvy, resp. dodatky, neboli urobené vážne, pretože mali zastierať iné konanie S. š. p. ako vystaviteľa zmenky a S. G., a. s., ako prvého majiteľa zmenky. Tieto právne úkony sú preto v zmysle § 37 ods. 1 Obč. zák. neplatnými právnymi úkonmi pre chýbajúcu vážnosť vôle konajúceho. Tento zmenkový záväzok nemá za základ reálny obchodný (kauzálny) vzťah. Pohľadávka vyplývajúca z indosovanej zmenky je nezávislá od tohto vzťahu, námietku nedostatku kauzy pri indosovanej zmenke je možné vzniesť len v prípade, keď nový majiteľ zmenky konal pri nadobúdaní zmenky vedome na škodu dlžníka. Žalovaný v konaní nepreukázal, že žalobca pri nadobúdaní zmenky konal na škodu dlžníka.
- Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný (č. l. 1691), poukázal na hmotnoprávne dôvody ako aj procesnoprávne dôvody, pre ktoré navrhol zmeniť v odvolacom konaní napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Bratislave zo 17. mája 1999, sp. zn.: 37Zm415/1999 sa zrušuje v celom rozsahu a žalovanému sa priznávajú trovy konania.

- Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odvolaní žalovaného uznesením z 09. decembra 2009, č. k.: 5Obo/80/2009-1839 tak, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. decembra 2008, č. k.: 37Zm 415/1999-1686 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že je povinnosťou súdu v rámci meritórneho rozhodnutia vo veci samej skúmať, či novému majiteľovi zmenky svedčí vecná aktívna legitímácia, pretože rozhoduje o tom, či právo zo zmenky patrí novému majiteľovi na základe indosácie a nie o práve zo zmenky voči pôvodnému žalobcovi, ktorý bol ako oprávnený zo zmenky uvedený vo vydanom zmenkovom platobnom rozkaze.
- Krajský súd v Bratislave vo veci začal konať, predvolal účastníkov konania na pojednávanie na deň 02. júna 2010 (č. l. 1863), ktoré následne zrušil. Žalovaný navrhol konanie prerušiť. Žalovaný vzniesol aj námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k.: 3Ndob 51/2010-1891 (č. l. 1891) dňa 03. júna 2010 tak, že namietanú sudkyňu vylúčil z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci sp. zn.: 37Zm 415/1999 vedenej na Krajskom súde v Bratislave.
- Žalobca podal na ústavný súd ústavnú sťažnosť (č. l. 1930), predmetom ktorej bolo porušenie čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd pretože v odvolacom konaní vo veci 5Obo/21/2009 a 5Obo/80/2009 konali o odvolaní a rozhodovali o ňom uznesením sudcovia, ktorí neboli zákonnými sudcami.
- Uznesením ústavný súd zo 07. októbra 2010 sp. zn.: IV. ÚS 370/2010-22 sťažnosť žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky, keďže dospel k názoru, že pochybenie pri rozhodovaní najvyššieho súdu, podľa ktorých vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 37Zm 415/1999, ktorá na základe podaných odvolaní opakovane napadla na najvyšší súd, rozhodol iný senát najvyššieho súdu než ten, ktorý mal rozhodovať v zmysle zákona o sudcoch a rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2009, zakladajú dôvod na podanie dovolania podľa ust. § 237 písm. g) O. s. p. (č. l. 1931).
- Žalobca dňa 12. novembra 2010 podal v predmetnej veci podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania, prokurátor generálnej prokuratúry žalobcu listom sp. zn.: VI/2 Pz 725/2010-4 z 30. novembra 2010

upovedomil o tom, že odkladá podnet, ktorý žalobca 12. novembra 2010 podal, bez prijatia opatrenia prokurátora, lebo nezistil po preskúmaní veci dôvody na podanie mimoriadneho dovolania. (nie je splnená podmienka, že ochranu proti nezákonnému rozhodnutiu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami).

- Žalobca podaním zo 16. decembra 2010 preto podal opakovaný podnet o podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.: 5Obo/80/2009 zo dňa 09. decembra 2009, na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky.

2.) Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora smeruje do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09. decembra 2009, č. k.: 5Obo/80/2009-1839, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. decembra 2008 č. k. 37Zm/415/1999-1686 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní navrhol zrušiť uznesenie najvyššieho súdu z 09. decembra 2009, č. k.: 5Obo/80/2009-1839 a vec vrátiť odvolaciemu senátu najvyššieho súdu na nové prejednanie a rozhodnutie odvolania žalovaného (č. l. 1691).

3.) Dôvodom, pre ktorý generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie bolo:

Porušenie čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, keďže napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu z 09. decembra 2009, č. k.: 5Obo/80/2009-1839 bolo porušené základné procesné právo účastníka konania na zákonného sudcu.

Podľa generálneho prokurátora boli splnené procesné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania a to vo vzťahu k podmienkam stanovených v ust. § 243e ods. 1 O. s. p. Tieto však neboli konkretizované.

4.) Podľa ust. § 243e ods. 1 O. s. p. ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f O. s. p.) a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

5.) Účastníci konania sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora vyjadrili písomne nasledovne:

a.) žalobca v časovom období od 24.marca 2011 do 27. septembra 2012 tri razy, pričom vyslovil súhlas s dôvodmi generálneho prokurátora uvedenými v mimoriadnom dovolaní a pripojil rozhodnutia ústavného súdu na podporu názoru o porušení jeho ústavou zaručených právach na zákonného sudcu.

b.) žalovaný sa v časovom období od 11. júla 2011 do 27. septembra 2012 vyjadril 5 razy, pričom uviedol, že s názorom generálneho prokurátora uvedeným v mimoriadnom dovolaní sa nestotožňuje, navrhol mimoriadne dovolanie odmietnuť resp. zamietnuť, pričom vo svojich podaniach výslovne upozornil aj na pre neho priaznivú judikatúru ústavného súdu- jeho rozhodnutia –uznesenia sp. zn.: I. ÚS 136/2006-10, III. ÚS 268/2006-8, III. ÚS 331/2006-12, II. ÚS 1920/08-15, IV. ÚS 200/2009-9, II. ÚS 391/2009-11 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: II.ÚS 185/2009-37.

6.) Základom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, ako vyplýva z odôvodnenia mimoriadneho dovolania, je porušenie základnej procesnej zásady- rozhodnúť vec účastníkov konania zákonným sudcom, z čoho vyvodil nezlučiteľnosť s garanciami v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Predmetné procesné porušenie pri rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn.: 5Obo/80/2009-1839 argumentačne precizoval s odvolaním sa na znenie Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2009, konkretizoval osoby sudcov, ktorí mali v predmetnej veci odvolanie žalovaného prejednať a rozhodovať a ktorí v konkrétnom prípade odvolanie žalovaného prejednali a rozhodli, a v závere konštatoval, že o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu sp. zn. 37Zm/415/99 zo dňa 19. decembra 2008 rozhodoval senát, ktorý podľa Rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2009 nebol príslušný konať.

7.) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 4 O. s. p.) po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané v zákonnej jednoročnej lehote (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obo/80/2009 z 09. decembra 2009 sa stalo právoplatným dňa 02. februára 2010, pričom generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie 31. januára 2011), teda v súlade s ust. § 243g O. s. p. a je ním napadnuté právoplatné rozhodnutie súdu (§ 243f O. s. p.), pristúpil k skúmaniu, či boli splnené podmienky uvedené v ust. § 243e ods. 1 O. s. p. vyžadované pre konanie o mimoriadnom dovolaní.

Zo spisovej chronológie v konkrétnom spore je zrejmé, že žalobca po zrušení rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. decembra 2008, č. k.: 37Zm/415/1999-1686 a vrátení veci na došetrenie, nepostupoval aktívne v spore - nepodal v stanovenej zákonnej jedno mesačnej lehote dovolanie, napriek tomu, že mu žiadna reálna prekážka nebránila podať dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konkrétne poukazuje na podanie žalobcu adresované JUDr. Ladislavovi Tichému zo 16. decembra 2010, v ktorom ho informuje, že prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ho listom sp. zn.: VI/2 Pz 725/10-4 z 30. novembra 2010 upovedomil o tom, že odkladá podnet, ktorý žalobca v označenej veci doručil adresátovi tohto listu 12. novembra 2010, bez prijatia opatrenia prokurátora, lebo nezistil po preskúmaní veci dôvody na podanie mimoriadneho dovolania a to, že nie je splnená podmienka, že ochranu proti nezákonnému rozhodnutiu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Dovolací súd pri rozhodovaní prioritne zo zákona skúmal, či sú splnené taxatívne vymedzené všeobecné podmienky vyžadované pre podanie mimoriadneho dovolania v intenciách § 243e ods.1 O. s. p.

- a) Prvou podmienkou pre podanie mimoriadneho dovolania je podnet účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu, v konkrétnej veci žalobca podal podnet dňa 12. novembra 2010, tento ako je vyššie uvedené bol prokurátorom generálnej prokuratúry odložený, keďže neboli zistené dôvody na podanie mimoriadneho dovolania. Prekvapujúcim, po podaní opakovaného podnetu žalobcu v decembri 2010, bez akýchkoľvek zmien, Generálny prokurátor Slovenskej republiky podal mimoriadne dovolanie a všeobecne argumentuje, že predmetná procesná podmienka je splnená. Dovolací súd preto konštatoval, že prvá podmienka pre podanie mimoriadneho dovolania t. j. podanie podnetu bola splnená.
- b) Druhou procesne taxatívne stanovenou podmienkou je, že nápravu nezákonného stavu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, a že podanie mimoriadneho dovolania si vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu.

Obe procesné podmienky pre podanie mimoriadneho dovolania musia byť splnené súčasne, nedostatok ktorejkoľvek z nich bráni vecnému prejednaniu mimoriadneho dovolania.

Vyhodnotením okolností prípadu, táto procesná podmienka nebola splnená prostredníctvom intervencie generálneho prokurátora, t. j. mimoriadnym opravným prostriedkom.

Žalobca - podnecovateľ totiž nevyužil všetky právom predpokladané prostriedky na zvrátenie stavu založeného rozhodnutím porušujúcim zákon.

Žalobca opomenul účinne hájiť svoje práva - konkrétne nepodaním niektorého z opravných prostriedkov, ktoré zákon poskytuje samotnému účastníkovi a to využiť podanie mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Táto forma je žalobcovi priznaná zákonom - Občianskym súdnym poriadkom a je v právomoci (dispozícii) žalobcu, či bude využitá. Opomenutie využitia tohto mimoriadneho opravného prostriedku, nemôže byť nahradené mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora, ktorý má iný účel a podmienky.

Podporným, ale aj záväzným argumentom pre Najvyšší súd Slovenskej republiky ohľadne splnenia alebo nesplnenia druhej procesnej podmienky, splnenie ktorej sa vyžaduje pre podanie mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora je i ustálená judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky. V konkrétnosti možno ilustrovať tieto rozhodnutia ústavného súdu:

Nález ÚS SR PL.ÚS 43/1995 z 10. septembra 1996. Nález poukazuje na potrebu chrániť záujem spoločnosti alebo práva fyzických osôb alebo právnických osôb iba za splnenia podmienky, že túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Stanovisko vylučuje voľnú úvahu generálneho prokurátora v problematike podania mimoriadneho dovolania.

V uznesení ústavného súdu sp. zn.: I. ÚS 136/2006-10 tento vyslovil názor, že otázka posúdenia podmienok konania o mimoriadnom dovolaní je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv.

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: III. ÚS 268/2006-8 z 23. augusta 2006, v ktorom ústavný súd vyslovil názor, že generálny prokurátor môže podať mimoriadne dovolanie len ak ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorá sa jeho podania podnetom domáha, nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

V uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: III. ÚS 331/2006-12 z 19. októbra 2006 vyplýva, že ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov, alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii, príp. boli tu objektívne prekážky, ktoré jej znemožnili ich využitie. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania.

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: II. ÚS 19/2008-15 zo 16. januára 2008-konštatuje, že ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu zásadne vyžaduje intervenciu (mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora) vtedy, ak sám účastník konania využil všetky právom predpokladané prostriedky na zvrátenie stavu založeného rozhodnutím porušujúcim zákon, no nebol úspešný. Nie je však daná vtedy, ak sám podnecovateľ mimoriadneho dovolania v konaní predchádzajúcom podaniu mimoriadneho dovolania opomenul hájiť svoje práva najmä nepodaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane dovolania.

Rovnaký právny názor vyslovil Ústavný súd Slovenskej republiky aj v jeho uznesení sp. zn.: IV. ÚS 200/2009-9 zo 04. júna 2009 a v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: II. ÚS 391/2009-11 z 26. novembra 2009, ako aj v jeho náleze z 12. novembra 2009, sp. zn.: II. ÚS 185/2009-37.

Priamo k predmetnej veci sa viaže uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 07. októbra 2010 (č. l. 1931) sp. zn.: IV. ÚS 370/2010-22, ktorým bola sťažnosť žalobcu vo veci namietania porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5Obo/80/2009 a jeho uznesením z 09. decembra 2009, odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky, keď ústavný súd konštatoval, že uvádzané pochybenia pri rozhodovaní najvyššieho súdu (rozhodoval iný senát najvyššieho súdu než ten, ktorý mal rozhodovať v zmysle zákona o sudcoch a rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2009) zakladajú dôvod na podanie dovolania podľa § 237 písm. g) O. s. p.

Dovolací súd k rozhodnutiam ústavného súdu, ktoré predložil žalobca nemohol prihliadnuť, keďže tieto neriešia stav, aký vznikol v danej veci.

8.) Pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci zistil, že nebola splnená taxatívne určená procesná podmienka pre podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom, nemohol v ďalšom sa zaoberať či došlo k porušeniu zákona (§ 243f v spojení s ust. § 237 písm. g/ O. s. p.) vo vzťahu k nesprávnemu obsadeniu odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora v súlade s ust. § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p. a § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že ich úspešnému účastníkovi t. j. žalovanému nepriznal, keďže tento trovy dovolacieho konania nežiadal priznať a ani ich písomne nevyčíslil.

Dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal toto uznesenie hlasovaním a to pomerom hlasov 3 : 2.

P o u č e n i e : proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. septembra 2012

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.